

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5788/2021
23.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Пантелић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Властимир Јанковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5516/20 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5516/20 од 10.06.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5516/20 од 10.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5516/20 од 10.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 314/17 од 24.02.2020. године, којом је утврђено да је тужила, као законски наследник сада пок. ВВ, рођ. ..., бивше из ..., преминуле2014. године, по основу стицања у браку пок. ВВ, рођ. ... са пок. ГГ, власница $\frac{1}{4}$ идеалног дела на непокретностима- стану број ..., површине 66м² у кући к број .. у улици ... у Београду и гараже површине 20м², постојећин на кат.парц. .. КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи и обавезан тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 208.100,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чланова 171. став 1. и 180. став 1. Породичног закона и члана 9. Закона о наслеђивању, утврђено је да је тужила, као законски наследник своје мајке, сад пок. ВВ, власница $\frac{1}{4}$ идеалног дела непокретности ближе описаних у изреци првостепене пресуде, по основу стицања у браку тужиљине мајке са оцем туженог, сада пок. ГГ. По разводу брака мајке тужиље и оца туженог није расправљена њихова брачна тековина нити су утврђени њихови удели у стицању заједничке имовине. Према утврђеном чињеничном стању мајка тужиље је по основу свог доприноса у стицању током трајања брака са оцем туженог стекла својину на $\frac{1}{2}$ идеалног дела предметних непокретности, а тужени применом правила о терету доказивања, није доказао да је допринос његовог оца у стицању непокретности био већи од $\frac{1}{2}$.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.08.2014.године. Вредност предмета спора је износ од 1.000.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро=116,6988 динара) представља динарску противвредност износа 8.569,07 евра. Првостепена пресуда донета је 24.02.2020. године. Другостепена пресуда је донета 10.06.2021. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**